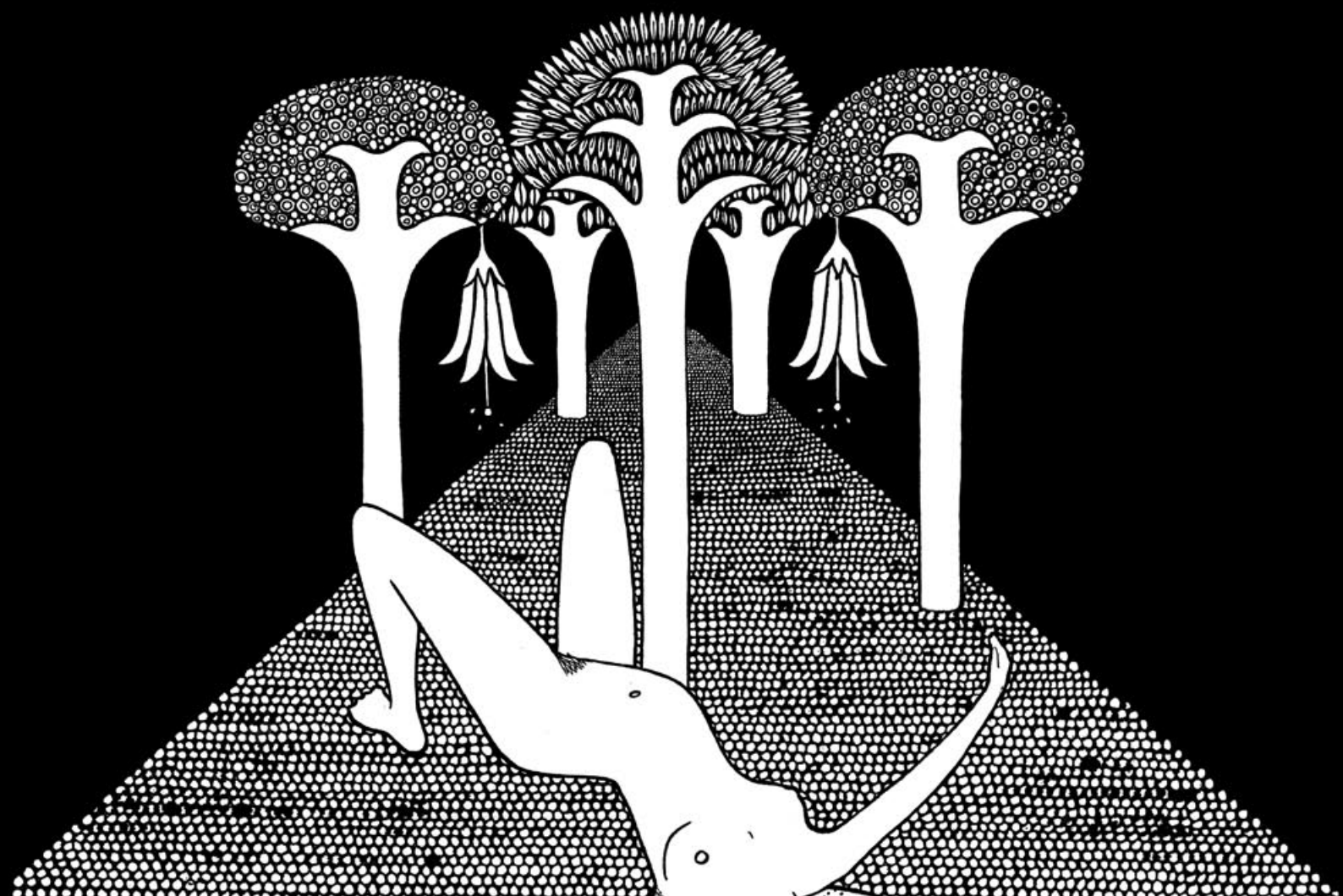

RUIS

DECEMBER 2008 - 44

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | MOLENAARSSTRAAT 111 B 66 B-9000 GENT

MARIANNE

Ton Lebbink

soixant neuf fluistert ze
cul-de-sac jeux de boules
coq au vin.

tête á tête lispelt ze
vis á vis savoir vivre
artistique.

avant garde murmelt ze
bon vivant qui vive!
nom de Dieu.

imbécile prevelt ze
lits-jumeaux s'il vous plait
en plein public.

jeune premier monkelt ze
enfant terrible femme fatale
magnifique.

á la carte zwijmelt ze
sans rancune pas de deux
ménage á trois.

en garde huivert ze
pot au feu au bain-marie
crime passionnelle

etcetera moppert ze
plan de campagne déjà vue
rien ne va plus

avant la lettre grinnikt ze
persiflage coup de grâce
comme ci comme ça.

fait accompli kreunt ze
nouveau riche idée fixe
noblesse oblige.

misérable stamelt ze
coûte que coûte au sérieux
jus d'orange.

Marianne steun ik
en passant
tâche de beauté
première derrière
décolté

Vive la France.

.be
→ nijdrop

05/12
vrijdag

UNWED SAILOR
+ BARBIE BANGKOK

D-TUNED
FESTIVAL

12/12
vrijdag

DIMENSION X (CORRANO, PUPILLO, CHALMIN)
SHIT&SHINE
D-VILLE QUARTET
IRON HORSE
DOLPHINS INTO THE FUTURE

17/12
woensdag

(INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY
+ JOHNNY BERLIN

19/12
vrijdag

MADENSUYU
+ DRUMS ARE FOR PARADES

29/01
donderdag

ANTIPOP CONSORTIUM (ABCLUBCIRCUIT)

TICKETS: FNAC, CAROLINE BXL, ESCAPADE DMD,
NIJDROP & NIJDROP.BE
INFO@NIJDROP.BE 052/356165

DISPLACED SOUNDS

VR 12 DECEMBER 08 STUK LEUVEN

20U00 (aanvangsuur!) | 6 - 8 - 10 EUR

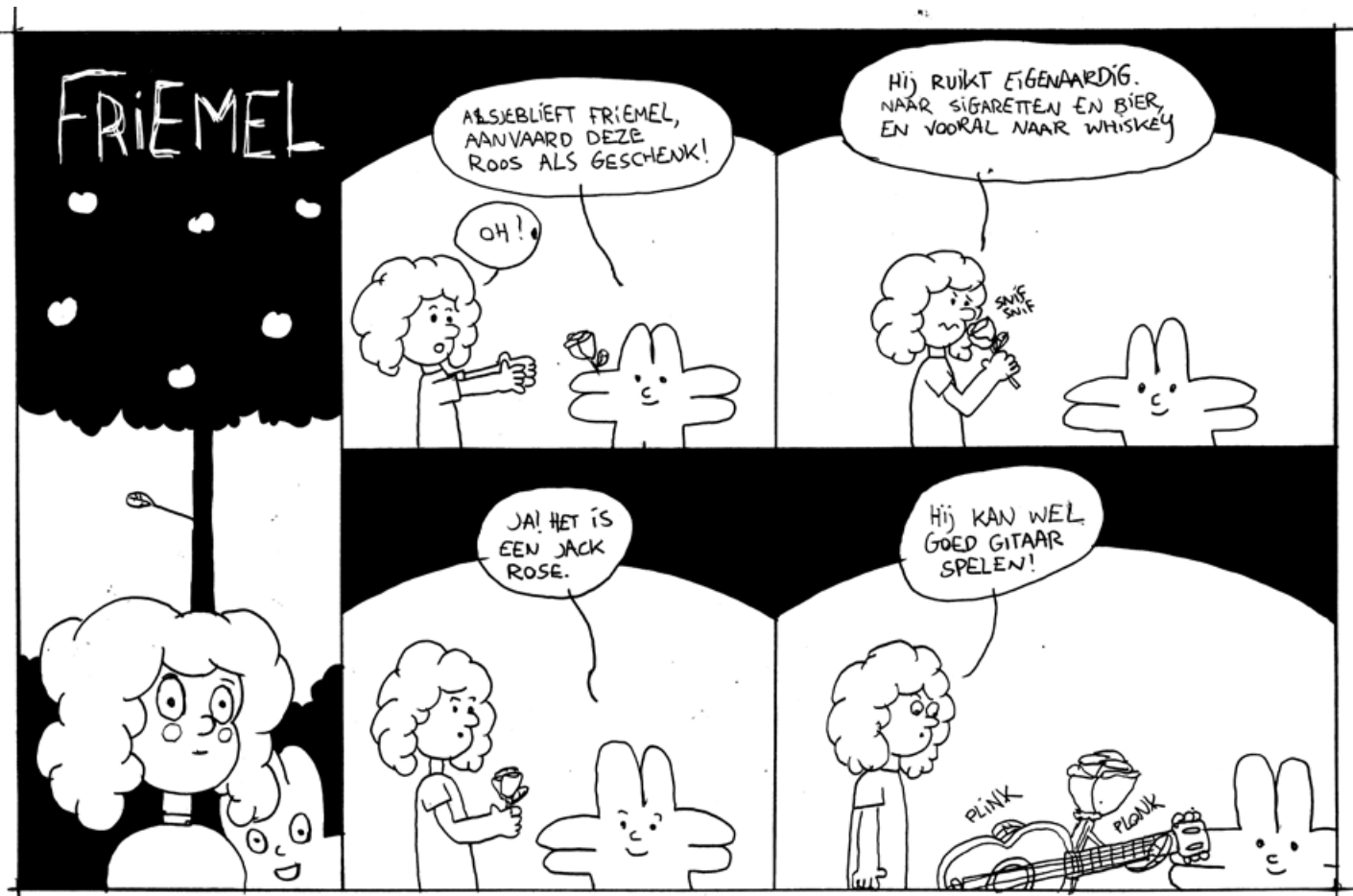
BJ NILSEN [SE]

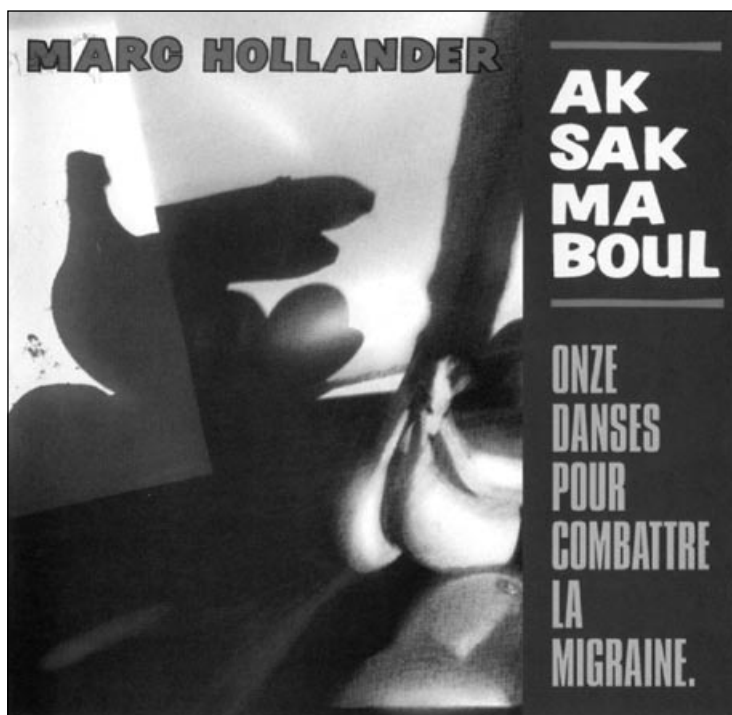
TARAB [AUS]

STAN BRAKHAGE [USA]

Sinds joodse lobbyisten en flikken beslissen wat er wel en niet mag verschijnen in de media, is het weer even oppassen geblazen. Dat ik harshnoisers kankerlijers vind en hardcorekids modejeanetten, daar zullen ze waarschijnlijk hun slaap niet om laten. In Ruis hoeven we dus voorlopig nog niet te vrezen. Maar voor je het weet, haal je belangenbehartigers op je nek. De fatsoenpolitie (die 's avonds waarschijnlijk nog de eersten zijn om buttplugs uit hun nachtkastje te toveren). De sluimerende dictatuur van de bekrompenheid is in opmars. En cultuur wordt zeker niet gevrijwaard, herinner u het ontblote bovenlijf van de heilige maagd en de Vlaamse leeuw die in verschillende contexten al voor opschudding zorgden in het armtierige Vlaanderen. Naarmate de decennia verstrijken, lijkt de katholieke nestcultuur en het politiek correct denken alleen maar aan invloed te winnen in onze gemeenschap. Jammer genoeg blijft het op politiek vlak wachten op de eerste linkse politicus die hiervoor zijn nek durft uit te steken. Stel je voor dat je die arme joden kwetst. Ze hebben al zoveel meegemaakt dat je ze moeilijk kunt opzadelen met nazistische kookprogramma's. Toegeven aan de wensen van dit lichtgeraakte gespuis, dat van satire en ironie blijkbaar geen kaas gegeten heeft, schept alleen maar precedents. Voor je het weet, recenseren we hier enkel nog Zemirotscompilaties. Preventieve censuur is een saaie en dure grap die we best met een snel uitzaaiende kanker bestrijden. Liefst zou ik het relativeringsvermogen met een knuppel in hun donder meppen. Ik vraag me trouwens af of de VRT diezelfde uitzending ook zou geschrapt hebben mocht Meus het favoriete wokgerecht gemaakt hebben van Mao of Boeuf Stroganov voor Stalin. En mag ik nog steeds naar Les Légions Noires, GG Allin en Anal

Cunt luisteren in mijn living, of komt er binnenkort iemand langs om mijn platenkast te inspecteren op materiaal dat niet door de beugel kan? Komt Kind en Gezin straks aan mijn deur kloppen omdat ik me aan het vermaken ben tijdens "Domestic Violence Is Really Really Really Funny"? Puberaal, wansmakelijk, onfatsoenlijk en getuigend van slechte smaak, akkoord. Maar neem me dat banale tijdverdrijf af en ik moet direct naar de huisarts om een Prozacvoorschriftje. Grenzen voor verschillende mensen kunnen variëren, maar niemand is verplicht om naar bepaalde tv-programma's te kijken, platen te beluisteren of tentoonstellingen te bezoeken. Er is een verschil tussen opzettelijk mensen kwetsen en een flexibele ethische ingesteldheid. Echte discriminatie mag gerust hard worden aangepakt. De onschuld waarmee iemand beneveld op een terras een liedje zingt, tongue in cheek de lievelingsvis van Hitler bereidt of onbedoeld een acteur beledigt, is snel doorprikbaar en dus een ander verhaal. De politieke spelletjes en afrekeningen zijn in dat verband nog zieliger dan de eigenlijke, zogenaamd aanstootgevende gebeurtenissen. Dat geldt nog meer voor meningen en protesten die voortvloeien uit ongebreidelde zuiplapperij. En in dat laatste geval wordt Ruis een makkelijk slachtoffer. *Birds of a feather ...* Voor wie niet wil meestappen in die neerwaartse spiraal, die uiteindelijk enkel kan leiden tot zelfcensuur, zijn het harde tijden. Tanden bijten. Daarom roep ik op, broeders en zusters, mongolen en niet-mongolen, spleetogen, negers, spanjolen, mensen met een moeilijke jeugd, nageslacht uit incestrelaties, koffie- en melkmuilen, nichten en normale mensen, jonge en ouwe rukkens, om het hoofd te bieden aan al die lichtgeraakte huilebalken die ons de mond willen snoeren. Yes, we can! Yes, we can! - SM

Aksak Maboul Onze Danses Pour Combattre La Migraine (Kamikaze Records / Crammed Disc, 1977)

Woorden: **Tommy Denys**

Als ik dronken word, praat ik graag in superlatieven. Het beste nummer ooit en de slechtste band ooit, het mooiste meisje en de lelijkste gast ooit, enzovoort. Na een paar Duvels zou ik dan durven zeggen dat Aksak Maboul's "Onze Danses Pour Combattre La Migraine" de beste Belgische plaat aller tijden is. Misschien een beetje overdreven, maar ontspoor samen met mij naar een "maboule"-delirium en je zal me begrijpen én noem me daarna een andere Belgische plaat die origineler, inventiever en creatiever is dan die van Aksak Maboul. Et voila, daar zijn die superlatieven weer.

Aksak Maboul werd in 1977 opgericht door toetsenist Marc Hollander, die vandaag vooral bekend staat als de man achter het label Crammed Disc. Andere oorspronkelijke leden van de groep waren Vincent Kenis (gitaar, bas, accordeon), Marc Moulin (toetsen) en Chris Joris (percussie, toetsen). Toen hun eerste werk, "Onze Danses Pour Combattre La Migraine", werd opgenomen, musicerden ook Frank

Wuyts (percussie, toetsen), Catherine Jauniaux (zang), Denis Van Hecke (cello) en Michel Berckmans (fagot, hobo) mee. Een ander Belgisch muziekmonument, Dan Lacksman, mixte het album.

Oorspronkelijk kwam de plaat uit op het Belgische label Kamikaze Records. In 1981 werd ze als lp heruitgegeven op het label Crammed Disc en in 2003 op cd. De plaat sloeg niet meteen aan bij het brede publiek en werd pas opgemerkt toen de tweede plaat, "Un peu de L'âme Des Bandits", uitkwam*. Voor die tweede plaat (ook een dikke aanrader!) werkte de groep samen met ex-Henry Cow leden Chris Cutler en Fred Frith.

De muzikale referenties op Aksak Maboul's debuut zijn talrijk en dat komt door de rijke klankkleur en diversiteit van de plaat. De muziek varieert van elektronische muziek, jazz en klassiek tot rock en volksmuziek. Voorbeelden van muzikanten waar deze uitgave aan refereert zijn Erik Satie, Frank Zappa, Duke Ellington en Nino Rota. Het album is hoofdzakelijk instrumentaal,

met hier en daar enkele fragmenten zang en stem.

De plaat zou je eigenlijk kunnen zien als een gigantisch lappendeken. Of het geschakeerde landschap dat je bekijkt door het venstertje in het vliegtuig. Mooie klankkleuren, eerlijk, ontspannend, ontroerend, grappig, et cetera.

De A-kant opent met een opgefokte drumcomputer. Het lijkt wel een generiek voor een oud Nintendospelletje, dat de deur opent voor een grappige carrouselcocktail. Na enkele minuten neemt Michel Berckmans over met een mooi hobo-intermezzo, dat overloopt in een vreemde omelet van een Spaans klinkende melodie en Charlie Chaplins filmmuziek. Catherine Jauniaux nachtegaalt een ballade langs een rivier overgoten met maanschijnsel. Nog meer vrouwelijk schoon wacht ons op en trakteert de luisteraar op minimale koorzang. Andere instrumenten betreden het spectrum. Kleine percussie, elektronische gitaar in combinatie met fagot en vibrafoon vormen een mooi progrock aandoend spinnenweb. Marc Hollander, in de vorm van Erik Satie, neemt over met een dromerige en repetitieve pianomelodie, om de fakkel door te geven aan Nino Rota. En zo beland je plots in een Italiaanse film. En het stopt niet: een middeleeuws interludium wordt gevolgd door Duke Ellington's "Caravan" in een cheesy stripteasebarversie. Het nummer "Three Epileptic Folk Dances" zegt vanzelf al iets over zijn aard. Om af te sluiten horen we nog een lang zweverig nummer en een klein ontroerend juweeltje.

De plaat is te vergelijken met een continue reis die je maakt. Je komt geen tweede keer op hetzelfde punt, je herkent enkel bepaalde overeenkomsten. De nummers zijn ook niet ingedeeld als klassieke popsongs met strofe en refrein. Er zijn zelfs nummers die pre-techno klinken en tien jaar later verder zouden ontkiemen in Detroit techno. Ze nemen je mee naar de surreële muzikale planeet van Aksak Maboul en in zekere zin ook naar die van Crammed Disc. België op zijn best, quoi!

Het eerste werk van Aksak Maboul was wel hun ticket om tot de RIO-beweging toe te treden. De muziekbeweging Rock In Opposition of kortweg RIO werd in 1978 uitgevonden en opgericht door Chris Cutler, de drummer van de Britse progressieve band Henry Cow. Toen die groep tussen 1975 en 1977 door Europa toerde, leerden de bandleden andere inventieve en originele bands kennen die met hetzelfde probleem als Henry Cow worstelden, namelijk de moeilijkheid om een label en distributie te vinden voor hun muziek. Hierover later meer in een van uw volgende Ruisuitgaves!

HAWAÏAANSE MUZIEK EN STEELY DAN

Jack Rose geldt als een van de coryfeeën van zijn generatie fingerpickers en behoort daardoor tot een kleine elite waarin ook Sir Richard Bishop en Glenn Jones vertoeven. Met twee verse releases op zak en een reeks nieuwe in het vooruitzicht, tourt hij in december nogmaals door Europa. Wie hem nog steeds niet aan het werk zag, krijgt nu zijn kans tijdens het State-X Festival in Den Haag en in KC België in Hasselt.

Tekst: **Steve Marreyt**

Jack Rose grijpt op zijn twaalfde voor het eerst naar de gitaar. Drie jaar later speelt hij zijn eerste shows met blues- en rockgroepjes en verdient er al direct aardig wat geld mee, zodat hij nooit echt kutbaantjes hoeft aan te nemen om zijn bier en sigaretten te kunnen betalen. Het is de basis voor wat een professionele gitaarcarrière wordt. Ook later, wanneer hij onder invloed van oude blues, de Takomaschool en Robbie Basho zijn stijl verfijnt, neemt hij enkel jobs aan die hij makkelijk kan stopzetten om op tour te vertrekken. Geen moment twijfelt hij

aan zijn roeping als muzikant. "I guess I've always considered myself 'pro', even when music wasn't my main income", heet het.

Nieuwe bands

Het moet binnenkort voor het gitaarwonder uit Philadelphia zowat de vijfde keer zijn in België en Nederland en dit in evenveel jaren. Naast Lissabon, Kopenhagen en Rome, is Brussel een van zijn favoriete plekken geworden in Europa. Ze serveren er zijn favoriete bier Saison Dupont en hij deed er ondertussen genoeg

vrienden op om op zijn minst een Saison Dupontweek te houden. Al die uren *on the road* spendeert hij met het luisteren naar krautrock: Popol Vuh, Neu!, La Düsseldorf, Kraftwerk, Harmonia en Amon Düül I. Sinds hij dronepioniers Pelt verlaten heeft, reist hij alleen of toch met een heel beperkte tourkaraavaan rond. Sinds kort duikt hij wel eens op in de rangen van The Black Twigs, waar begin volgend jaar een eerste ep van uitkomt. In D. Charles Speer & The Helix speelt hij tegenwoordig ook elektrische gitaar. "Dat album komt hopelijk volgende lente uit", aldus Rose. "Ik heb het voorbije jaar weer veel met andere mensen samen gespeeld en ik vond het telkens heel leuk. Ik zou graag een tour doen met The Black Twigs volgend jaar, maar die mannen hebben allemaal veel *real life commitments*, dus het zou in ieder geval maar een korte tour zijn."

Smooth vibes

Rose zijn fascinatie voor old-timeymuziek leidde ook tot een grote persoonlijke collectie. Omdat hij geen nieuw materiaal meer had voor de No More Bushtour, die gecureerd werd door oppercollectioneer Byron Coley, besloot hij een cd-r-compilatie te maken van zijn favoriete pre-WWII nummers. "Het is een compilatie met vooral obscure opnames", al-

dus Rose. "Er staan veel instrumentale nummers op en nummers die ik gecoverd heb of die mijn eigen nummers zwaar beïnvloed hebben. Het is niet genre- of regiospecifiek. Je hoort er jugbands op, stringbands, jazz en Hawaïaanse muziek. Ik ben ook geen 78-toerenverzamelaar. Alles komt van oude elpees. Ik heb altijd platen verzameld van labels als Yazoo, Mamlish, Origin Jazz Library ... Ik verzamel die platen al van kinds af aan. Vroeger, toen ze nog elpees uitgaven, bestelde ik rechtstreeks van Yazoo en Folkways."

Toch is het niet enkel raga, jazz en bluegrass ten huize Rose. Wie met hem in een gesprek over muziek verzeild geraakt, komt er al snel achter dat hij ook een zwak heeft voor The Doors en Steely Dan. Maar ook hier gaat het over nostalgie. "Toen ik opgroeide, werd Steely Dan grijs gedraaid op de radio. Daarom heb ik al altijd een zwak gehad voor die groep. *It's a vibe that's smooth and sleek, meant for doing coke or white wine and pot.*"

Of hij het touren en de rock-'n-roll nooit moe wordt? "Natuurlijk wel, maar als ik denk aan wat het alternatief zou zijn, ben ik heel blij dat ik dit kan doen."

Jack Rose speelt 29 November in KC België, Hasselt en 13 December op het State X festival in Den Haag

"IK DRAAI NOG ALTIJD DE PORTABLES"

Het Etoiles Polairesfestival in de Gentse Vooruit staat dit jaar in het teken van Montréal. De stad in Québec werd een tiental jaar geleden op de kaart gezet met het wereldwijde succes van groepen als Godspeed You Black Emperor en Silver Mount Zion. Sindsdien is de beweging rond het Constellationlabel een stuk breder geworden en hebben veel nieuwe groepen in Montréal nog maar weinig te maken met de idealen van de pioniers van weleer. **Eric Craven** was er bij van in het begin en speelde toen bij Silver Mount Zion en Hangedup. In de Vooruit kan je hem op Etoiles Polaires aan het werk kan zien als drummer bij Hrsta (van GBYE's Mike Moya) en samen met Kraaks eigen Köhn.

Tekst : **Bert Dhondt**

Illustratie : **Hannelore Van Dijk**

Als je de scene in Montréal vandaag vergelijkt met die waarin Godspeed You Black Emperor zijn oorsprong vond in 1994, wat is er dan veranderd?

"Toen Godspeed You Black Emperor voor het eerst naar buiten kwam, waren er veel loftoptredens met tal van groepen uit de stad. Die artiesten waren het gewoon om alles zelf in handen te nemen en zorgden er bijvoorbeeld ook zelf voor dat ze bekend werden. GBYE, Constellation Records en vele anderen uit de stad stonden altijd heel kritisch tegenover mainstreammedia en trachtten die dan ook zoveel mogelijk te mijden. Sindsdien is een en ander veranderd. Er zijn nog altijd loftoptredens met nieuwe innoverende groepen, maar er is tegelijk een parallelle stroom van bands ontstaan in Montréal voor wie het minder belangrijk is om mee te helpen bouwen aan het mainstreamalternatief dat het licht zag in de jaren negentig. Het succes dat GBYE oogstte, heeft veel artiesten alleszins de kans gegeven iets duurzaam op poten te zetten en verder te investeren in de gemeenschap die toen onstond. Toen GBYE's bassist Mauro Pezzente en zijn vriendin Kiva Stimac de "Casa del Popolo" opstartten, dat deels een bar was waar mensen gewoon iets konden drinken, deels concertruimte en deels een kunstgalerie, ontstond de plaats waar de stad al langer behoefte aan had. Sindsdien hebben veel mensen bergen werk verzet om Montréal als mu-

ziekstad op de kaart te zetten. Het lijkt erop dat de stad nu, veel meer dan vroeger, een bestemming is geworden voor groepen en muzikanten."

Waar ben jij de laatste jaren zoal nog mee bezig geweest?

"Ik heb een aantal jaar gedrumd bij Silver Mount Zion, maar ben daar recent, na een aantal platen en tours mee gestopt. Ik ben tevreden dat ik momenteel geen vaste band heb, want ik wou al langer samenwerken met een aantal individuele artiesten en specifieke nieuwe dingen uitproberen. Daar was tot nog toe zelden tijd voor. Ik ben de laatste maanden bezig geweest met een aantal soundtracks voor dansproducties en films. Daarnaast ga ik meer tijd spenderen met andere muzikanten aan kortetermijnprojecten. De samenwerking met Jürgen in Gent binnenkort is daar een voorbeeld van. Ik werk ook nog samen met de Canadese cellist Mark Molnar en The dead rat orchestra uit Europa."

En je drumt nu ook voor Hrsta?

"Ik speel al enkele jaren samen met Mike Moya en heb altijd wel iets bijgedragen aan de platen of liveoptredens van Hrsta. Het is heel fijn om muziek met hem te maken en met gelijk wie er deel uit maakt van de groep op dat moment. De sfeer in Hrsta is heel erg ongedwongen en dat bevalt mij wel. Ik denk dat Harris Newman en ik samen

met Mike in de groep gaan spelen op het festival in Gent."

Over Gent gesproken, hoe kijk je er naar uit om naar hier te komen en samen met enkele lokale artiesten te spelen? Je bent hier een paar jaar geleden ook met je vorige groep Hangedup geweest. Wat waren je indrukken?

"Gent is me heel erg befallen. Mijn eerste optreden in Europa was op het Kraakfestival in 2003, met Hangedup inderdaad. Het optreden zelf was in Hasselt, maar de dagen ervoor en erna was ik de hele tijd in Gent. Aan die tijd hou ik een hele doos met Kraakreleases over, eigenlijk alles waar Johan – de spirituele voorganger van de Kraakvzw – zei waar ik moest naar luisteren. Ik draai nog altijd de platen van Wio en de Portables. Dat is ook hoe ik Köhn leerde kennen. Iedere keer als ik naar zijn dubbel-cd luisterde, dacht ik dat het wel fijn zou zijn om iets samen te doen met hem. Toen ik van het Etoiles Polairesfestival hoorde, heb ik hem onmiddellijk gecontacteerd via zijn MySpace met de vraag om daar iets samen te doen, ook al had ik nooit eerder met hem gesproken. Ik kijk er dus heel erg naar uit om naar Gent te komen en samen te spelen met een muzikant van daar."

Etoiles Polaires dit jaar met focus op Montréal, van 3 tot 6 december in de Vooruit, Gent

---

Thrash is back! Nu de zogenaamde nuthrashbeweging zijn hoogtepunt kent en Municipal Waste en Toxic Holocaust populairder zijn dan ooit, staat eighties thrash opnieuw in de belangstelling. Omdat dit genre natuurlijk heel wat meer te bieden heeft dan enkel "Reign In Blood" en "Kill 'Em All" laten we u kennismaken met tien minder gekende, onderschatte of ronduit vergeten thrashmetalreleases.

Woorden : **Wilheim Moorthamers**

Illustratie : **Frédéric Fleury**

JEANS, LEER EN PINNEN

MALFEITOR "DIABOLIC YOUTH"

(demo 1987 Eigen beheer)

Toen men de heren van Malfeitor rond 1990 tijdens een interview vroeg hoe ze hun muziek zouden kunnen omschrijven, antwoordden ze "Evil! Fucking evil! Brutal! Deadly! Satanic!" Beter kunnen we het eigenlijk niet omschrijven, al hoort het woord "fast" ook nog in het rijtje thuis. Het is dus duidelijk dat je van deze groep geen technische hoogstandjes moet verwachten. De drie nummers op deze demotape dragen titels als "Diabolic Execution" en "Dark Funeral" en razen lekker door aan hetzelfde hoge tempo. Voeg daar nog een kelderproductie aan toe en je hebt een sterke demo die klinkt als een lofversie van Kreators "Pleasure To Kill". Voor de volledigheid vermelden we hier nog dat er op hun groepsfoto aan grafschennis wordt gedaan.

SEPULTURA "BESTIAL DEVASTATION"

(ep 1985 Cogumelo)

Alhoewel deze release voor eeuwig overschaduwd zal worden door hun bekende en populaire albums, blijft deze Sepultura-ep - samen met de eerste full-lp "Morbid Visions" - hun beste werk. Eén blik op de hoes (een door een kind geschilderde gevleugelde duivel die een kerk vernietigt) van de split-lp waarvan deze ep deel uitmaakt en je weet wat je te wachten staat. Geen Oxfamthematiek in de teksten, maar poëzie als "*Slaughter you'll see in sacrifice / Skulls are christians with blood.*" Furieuze donkere thrash met een satanisch randje dus. Deze vier nummers dateren trouwens nog uit de tijd dat de groepsleden wel eens een swastika droegen op het podium.

MUTILATOR "IMMORTAL FORCE"

(lp 1987 Cogumelo)

Nog meer Braziliaans spul, ditmaal afkomstig van Mutilator, een groep die leden deelde met andere cultbands zoals MX, Sarcófago en Holocausto. Hun eerste lp "Immortal Force" is extreme metal van de bovenste plank. Ruw opgenomen, gespeeld in de hoogste versnelling, de ene snijdende riff na de andere en een zanger die klinkt als een dolle hond, meer moet dat nu eenmaal niet zijn. Een origineel exemplaar op vinyl vinden is niet zo makkelijk, maar de cd-reissue uit 2004 bevat een aantal bonustracks van de legendarische "Grave Desecration"-demo uit 1986, dus die is het aankopen meer dan waard.

BLACK SHEPHERD UNITED EVIL FORCES

(demo 1986 Eigen beheer)

Van het eerste album van het Belgische Black Shepherd ("Immortal Aggression" uit 1988) beweren kwatongen wel eens dat het afgrijselijk is. Het zou een rommelig goedje zijn met de belachelijkste zang ooit. Zelf zijn we er eigenlijk nog niet helemaal uit, daarom dat we de demo "United Evil Forces" bespreken. Na één beluistering is het al duidelijk dat Black Shepherd altijd al een chaotische bende is geweest, maar in tegenstelling tot de lp, klinkt het hier allemaal heel charmant. Hoewel "Lord Of Darkness" het hoogtepunt is, vind je in de andere nummers de nodige ingrediënten voor steengoede thrash: riffs, riffs en nog eens riffs. Fans van deze vroege vorm van death metal moeten zich ook eens aan de "The Courier"-demo van het Deense Samhain wagen.

SLAUGHTER SURRENDER OR DIE

(demo 1985 Eigen beheer)

One Two Fuck You!!!!!! Voor ons part is dit een van de beste metaldemo's ooit. De heren van Slaughter – niet te verwarren met de bekende glamband – brengen smerige en zware Canadese thrash die mooi afwisselt met relatief trage nummers ("Incinerator" en "Tyrant Of Hell") en snelle chaos ("One Foot In The Grave"). Toch gaat het hier niet enkel om thrash pur sang. Er zijn namelijk genoeg knipoogjes naar punk en hardcore aanwezig (in het logo van de band zat een skelet met hanenkam en kettingzaag verwerkt), zonder dat het echter stereotiepe thrashcore of crossover wordt. Een unieke release met een invloed die niet onderschat kan worden.

THE UNSANE INVERTED CROSSES

(ep 1988 New Renaissance)

Wie het grote woordenboek van de thrashmetal een beetje kent, weet dat je met een groepsnaam als The Unsane en een ep getiteld "Inverted Crosses" niet veel kan misdoen. Niets vernieuwend dus, en dat kan meteen ook gezegd worden van de muziek. Hoewel de groep een ietwat voorspelbare mix van snelle eighties thrash en vroege death metal brengt, blijft deze release na twintig jaar nog altijd op de nekspieren werken. De band – die trouwens voor het eerst werd opgemerkt op de legendarische "Satan's Revenge II"-compilatie met onder andere Necrovore – schopt op deze ep wild en genadeloos in het rond zonder de controle te verliezen en levert met nummers als "Necronomic Forces" en "The Godsend" obscure generische thrashklassiekers af. Verplichte kost voor fans van bands als Kreator, Sadus of Savage Death.

NECRONOMICON NECRONOMICON

(lp 1985 Gama Records)

Dat Duitsers een zwaar accent hebben als ze Engels praten, wist u waarschijnlijk al. Dat ze er in de jaren tachtig een paar keer in geslaagd zijn gitaren als verroeste kettingzagen te doen klinken, wist u waarschijnlijk nog niet. Dit alles wordt meer dan duidelijk na het horen van Necronomicon's debuut. Volker Fredrichs uitspraak is op sommige momenten ronduit hilarisch ("Hades Invasion" wordt "Heidies Ienweesjon") en Jürgen Weltins gitaar scheurt je speakers kapot. Hoewel de snelle riffs soms een beetje verloren gaan in de chaos, kan dit de pret echter niet bederven. Deze lp blijft een schoolvoorbeeld van Duitse thrash op z'n best!

ASTAROTH AULLIDO SEPULCRAL / GUERRA DE METAL

(7" 1987 Discos Yayo)

Meer dan deze single bracht het Colombiaanse Astaroth niet uit, maar dat verwachten we eigenlijk ook niet. Op beide zijden van deze 7" vind je furieuze lofiblackthrash met drums die klinken als kartonnen dozen, gitaren die doordrenkt zijn van fuzz en een zanger die klinkt als een bezetene. Typisch Zuid-Amerikaans dus. Door de kleine oplage en het gebrek aan een reissue kost een origineel exemplaar spijtig genoeg al snel meer dan 100 euro.

SADUS DEATH TO POSERS

(demo 1986 Eigen beheer)

Snel, sneller, snelst. Met zes nummers op zestien minuten behoort de eerste demo van het Amerikaanse Sadus overduidelijk tot de derde categorie. Songs als "Sadus Attack" en "Fight Or Die" grijpen je direct bij het nekvel en gooien je de kamer rond. Vergis je echter niet, want onder de razende snelheid en de vlijmscherpe productie schuilt een jonge groep die haar instrumenten beheerst en duidelijk weet wat ze doet. Probeer zeker de cd-reissue uit 2003 op de kop te tikken, want die bevat als bonustracks nog de "Certain Death"-demo uit 1987.

VIRUS "PRAY FOR WAR"

(lp 1987 Metalworks)

Aangezien Groot-Brittannië in de tweede helft van de jaren tachtig niet veel betekende voor thrash metal is het dus niet moeilijk om een favoriet te kiezen. Zelf noemden ze het 'Thermonuclear Thrash' en beter kunnen we het eigenlijk niet verwoorden. Door de zware productie baadt alles in een apocalyptisch sfeertje en dat vind je meteen ook terug in de teksten ('Welcome to the thermo-nation / Carcass soaked in radiation'). Geen pure thrash metal, maar een chaotische brij die crust- en hardcorefans ook aan het headbangen zal zetten. Discharge goes nuclear metal?

MUZIEK EN CREATIVITEIT IN HET TIJDPERK VAN INTELLECTUEEL EIGENDOM - EEN ANEKDOTISCHE BESCHOUWING. **DEEL 2**

Woorden : **Stoffel Debuysere**

“REMIX THE HELL OUT OF IT”

Wat voorafging

Vanaf het eind van de jaren tachtig werd steeds repressiever opgetreden ten aanzien van “sampling”-praktijken. Een uitspraak van Mark Volman, voorman van The Turtles, naar aanleiding van hun rechtszaak tegen De La Soul, geeft de toenmalige teneur weer: “Sampling is just a longer term for theft ... anybody who can honestly say sampling is a sort of creativity has never done anything creative”. Het duurde niet lang vooraleer zich onder het oppervlak van het industriële landschap uitgebreide kolonies van parasiterende organismen nestelden. Zogenaamde “sample clearance houses” werden zowel door labels als muzikanten ingeroepen om licenties en fees te regelen. Alle majors hadden nu personeel in dienst wier job louter bestond uit het beluisteren van nieuwe releases en het traceren van hun “eigendom”. Hip-hop en andere vormen van op samples gebaseerde muziek weken noodgedwongen uit naar de ondergrond. Sommigen veranderden radicaal van stijl, zoals Public Enemy, dat na de release van het zowel creatief als commercieel succesvolle “It Takes a Nation of Millions to Hold Us Back” (1988) geconfronteerd werd met een torenhoge stapel vorderingen en afrekeningen. “That’s when the copyrights and everything started becoming stricter because you had a lot of groups doing it and people were taking whole songs”, aldus producer Shocklee. “Now you’re looking at one song costing you more than half of what you would make on your album. Public Enemy was affected because it is too expensive to defend against a claim. So we had to change our whole style by 1991.”¹ De kosten namen, zelfs of vooral voor commerciële kopstukken zoals Public Enemy, groteske proporties aan. Toen ze in 1998 voor de song “He Got Game” (die ge-

bruikt werd in de gelijknamige film van Spike Lee) een sample wilden gebruiken van Buffalo Springfield’s “For What It’s Worth”, bleek het goedkoper om Stephen Stills – de originele zanger – het songfragment opnieuw te laten inzingen.

Vertegenwoordigers van rechthouders gingen alsmaar drierter te werk. Terwijl de makers van lowprofileplaten zoals “Deconstructing Beck” (1998) – gebaseerd op samples uit de catalogus van Beck, die zelf natuurlijk steelt als de raven² – er meestal nog goedkoop van af kwamen met dreigementen en banorders, werden sommige hitkanonnen de duimschroeven aangedraaid. Het gezegde “where there’s a hit there’s a writ” is ongetwijfeld terug te voeren naar de capriolen van één man: Allen Klein, controversiële businessmanager en voorzitter van ABKCO records, die onder andere de rechten beheert van de pre-1970 backcatalogue van The Rolling Stones. Hij vermocht het om in enkele jaren tijd Janet Jackson een deel van haar rechten af te doen staan van de song “What’ll I Do”, die de welgevormde frase “hey hey hey, that’s what I say” bevat – indien u een déjà vu ondervindt: denk “Satisfaction” – én George Michael royalties af te snoepen voor “Waiting for the Day” – hier was de zinsnede “You can’t always get what you want” de pretbederver. Kleins coup de grâce kwam er in 1997, toen hij alle royalties verwierf van The Verves hitsingle “Bitter Sweet Symphony”, gebaseerd op een gedubd fragment uit “The Last Time”, een obscure song van the Rolling Stones in een versie van het Andrew Loog Oldham Orchestra. (Volgt u nog? Goed, dan mag u ook weten dat die song op zijn beurt gebaseerd was op een traditionele gospelsong, die de Stones leerden kennen in een versie van The Staple Singers). Even later ver-

kocht Klein – tegen de uitdrukkelijke wil van The Verve – een licentie van de song aan Nike, wat ironisch genoeg voor een opflakking zorgde van The Verves verkoopschijfers. Het “bitterzoete” juridisch debacle bleef aanslepen: in 1999 werd de groep nogmaals voor de rechter gesleept door de al even gehaide Andrew Loog Oldham, die de rechten van de orkestrale versie beheert. Hij eiste en kreeg een miljoen pond.

“Our culture no longer bothers to use words like appropriation or borrowing to describe those very activities. Today’s audience isn’t listening at all – it’s participating. Indeed, audience is as antique a term as record, the one archaically passive, the other archaically physical. The record, not the remix, is the anomaly today. The remix is the very nature of the digital.”

William Gibson, *God’s Little Toys*

Voor dit soort “sample trolls” lag de markt vanaf de jaren 1990 wijd open. Bridgeport Music Inc, het eenmansbedrijfje van ene Armen Boladian, ook al een oudgediende fortuinzoeker in de muziekbizz, diende vanaf de jaren negentig jaarlijks zo’n vijfhonderd klachten in tegen duizenden muzikanten en labels. Bridgeport beheert onder andere de catalogus van George Clinton – die zelf beweert dat Boladian zijn handtekening heeft nagemaakt – wat de hiphopwereld tot favoriete doelwit bevordert.

De mitrailleur aanpak heeft intussen al ettelijke slachtoffers gemaakt. Zo werd N.W.A. in 2004 veroordeeld voor het samplen van twee seconden – een enkel gepitcht akkoord – uit Funkadelics “Get Off Your Ass and Jam”. De uitspraak van de rechter was ondubbelzinnig: “get a license or do not sample. We do not see this as stifling creativity in any significant way.”³

2004

Muziekproducer Brian Joseph Burton, alias Danger Mouse, bevindt zich onverhoeds in het oog van een felle mediastorm. Nochtans is het allemaal onschuldig begonnen. Enkele maanden daarvoor heeft hij een plaat gemaakt met de titel “The Grey Album”. Geen willekeurig keuze: alle tracks op de plaat zijn immers “mashups” van nummers uit Jay-Z’s “The Black Album” met “de witte” van the Beatles. Niets bijzonders aan de hand, dacht Burton: de acapellaversie van Jay-Z’s album was toch uitgegeven met de impliciete aansporing om, zoals engineer Young Guru zei, “remix the hell out of it”? Hij, en vele anderen met hem, hadden de uitnodiging graag geaccepteerd. Een combinatie met The Beatles leek een leuke uitdaging. En trouwens: was een van de bewuste tracks van Jay-Z niet gebaseerd op het nummer “I will” van the Beatles – zij het in de reggae-aver-

sie van John Holt? Burton liet enkele luttele duizenden exemplaren van zijn werkstukje op vinyl en cd persen en verdeelde ze onder een handvol platenzaken en promotiebronnen. Toen de muziek echter door steeds meer radiostations en muziekmagazines werd opgepikt, luidde muziekuitgeverij EMI de alarmbel. De rechten voor het hergebruik van de songs van The Beatles waren immers nooit gecleard. Een “cease & desist” order werd opgelegd aan tal van platenzaken en Danger Mouse zelf, waardoor het album uit roulatie verdween ... tot “Grey Tuesday”⁴. Op 24 februari 2004 werd een globale protestactie georganiseerd, waarbij de tracks op honderden websites tegelijk werden vrijgegeven. Op 24 u. tijd werd het album meer dan 100.000 keer gedownload, wat het tot op vandaag een van de meest populaire stukjes “illegale” muziek maakt. Deze actie zette tegelijk de mashuptendens kracht bij, die zich uitspreidde tot alle uithoeken van het web en het clubcircuit. Even later verspreidden Claire Chancel and Scary Sherman via allerlei filesnaring netwerken de “The Jay-Z Construction Set”, een handig pakketje met software, clipart en geïndexeerde samples uit “The Black Album”. Op enkele weken tijd doken kruisbestuivingen op met muziek van Pavement (“the Slack Album”), Prince (“the Purple Album”), Metallica (“the Double Black Album”), Radiohead, the Grateful Dead, Isaac Hayes en zelfs Spinal Tap⁵.

“We think it’s about time that the obvious aesthetic validity of appropriation begins to be raised in opposition to the assumed preeminence of copyright laws prohibiting the free reuse of cultural material. Has it occurred to anyone that the private ownership of mass culture is a bit of a contradiction in terms?”

Negativland, *Ideas on Fair Use*

Het Internet heeft altijd al gefunctioneerd volgens een dialectiek van potlatch en recuperatie, op de voet gevolgd door détournement. Ook nu de markteconomische krachten, met commodificatie, privatisering en copyright in hun zog, zich steeds dieper ingraven in de sociaal-economische ondergrond van het web, blijven kleine

“Overprotecting intellectual property is as harmful as underprotecting it. Creativity is impossible without a rich public domain. Nothing today, likely nothing since we tamed fire, is genuinely new: Culture, like science and technology, grows by accretion, each new creator building on the works of those who came before. Overprotection stifles the very creative forces it’s supposed to nurture.”

Rechter Alex Kozinski, *White v. Samsung Elec. Am., Inc.*, 1993

maar wendbare weerstandsbewegingen ontsnappen uit hun greep. Hoe kan er binnen deze dynamiek een nieuw evenwicht gevonden worden tussen de twee fundamentele doelstellingen van de intellectuele rechten – enerzijds als proportioneel economisch-maatschappelijk instrument, anderzijds als stimulans van een continue productie en expressie van creatief werk? Hoe kan het spanningsveld tussen publiek belang en economische rendabiliteit opgebroken worden, in een tijdperk waar intellectueel eigendom niet langer gebaseerd is op ruimte en objecten maar op tijd en snelheid? Initiatieven als Creative Commons bieden niet meer dan een armzalige pleister voor een gapende wonde, waarin een legaal organisme ettert dat niet opgewassen is tegen de digitale realiteit.

2005

De Franse filmproducent Jean-Christophe Soulageon opent zijn post. Een brief is aangetekend. Op de adresstrook prijkt de naam van de afzender: “Société pour l’administration du droit de reproduction mécanique des auteurs compositeurs et éditeurs” (SDRM), een van de auteursverenigingen in Frankrijk. Bij het lezen van de inhoud weet Soulageon niet meteen welke houding aan te nemen: hardop lachen of stilte kniezen? Het onderwerp is een film die hij eerder op het jaar had geproduceerd: “Insurrection résurrection” van acteur-regisseur Pierre Merejkowsky. “Au cours d’un contrôle dans les salles de cinéma”, begint het schrijven, “nos inspecteurs musicaux ont constaté que l’œuvre L’Internationale avait été reproduite dans le film”. Soulageon moet even zijn hersenen pijnigen, vooraleer hij zich het noodlottige moment kan herinneren: een niemendalletje van zeven seconden waarin Merejkowsky, à l’improviste, het communistisch volkslied aanheft – niet zingend, maar fluitend. Blijkt dat “L’Internationale”, geschreven door de in Gent geboren Pierre Degeyter (1848-1932), met een tekst van Eugène Pottier (1816-1887), zich niet in het publieke domein bevindt – althans niet in Frankrijk ⁶ – en dus moet elk

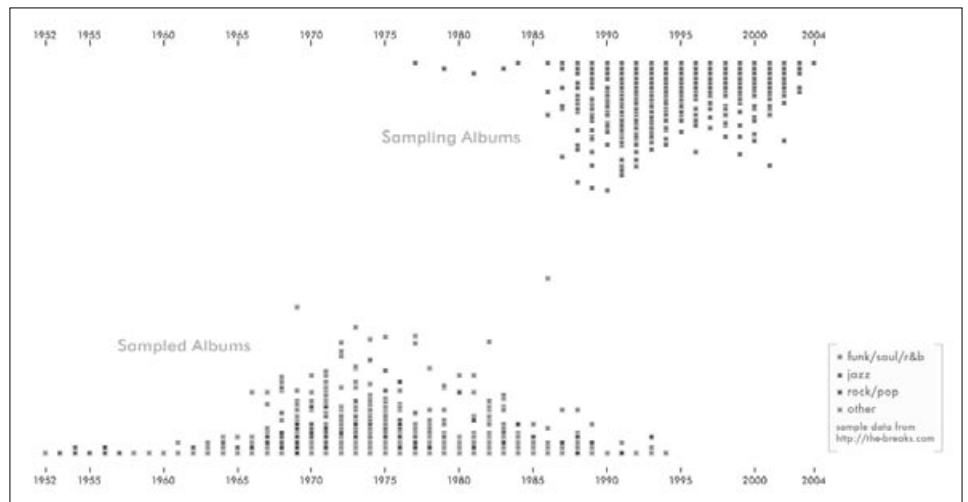
gebruik gedeclareerd en vergoed worden aan uitgever “Le Chant du Monde”. SDRM rekent Soulageon 1.000 euro aan; geen immens bedrag, maar niet meteen een habbekrats voor een film die enkel op aandacht kan rekenen in een handvol Europese arthousecinema’s. Of hoe een song die in het collectieve geheugen gegrift staat als een anarchistisch strijdlied nu wordt onderworpen aan dezelfde vormen van exploitatie waar het in de eerste plaats tegen ageerde. Dat Pierre Degeyter dat mocht meemaken: hij leefde de laatste jaren van zijn leven in erbarmelijke omstandigheden (al gaven zijn rode ridders hem wel een klein Sovjetstaatspensioen ⁷). In een artikel in *Le Monde* vroeg Nicole Vulser zich ironisch af of Degeyter dan niet vergoed was geweest voor elke keer dat het lied in de woelige straten van Europa en de Sovjet-Unie werd gezongen. Het laconieke antwoord van een vertegenwoordiger van “Le Chant du Monde”: “L’Union soviétique violait la loi en ne redistribuant rien aux ayants droit” ⁸.

Het huidige systeem van intellectuele rechten werkt als een octopus die alle expressies aanzuigt die zelfs maar vaagweg refereren aan specifieke werken. De tentakels spreiden zich uit zover we kunnen zien, maar voeden uiteindelijk altijd weer dezelfde groep conglomeraten. Moeten we het als vanzelfsprekend beschouwen dat deze groep – in de postindustriële maatschappij overwegend bestaande uit multinationale quasimonopolisten in de media- en IT-markten – een groot deel van onze culturele expressies privatiseren en appropriëren? Is het evident dat een melodie een privaat eigendom kan zijn, dat enkel onder bepaalde condities kan geneuried of gezongen worden? Kunnen we wel doorgaan met een systeem dat grootschalige culturele industrieën bevoordeelt ten koste van het publieke belang ⁹?

2007

Feest voor de werknemers van Blackside, een klein productiebedrijfje dat sinds het eind van de jaren zeventig films produ-

ceert over sociale kwesties in de V.S. Het is hen eindelijk gelukt om “Eyes on the Prize”, een veertien uur durende serie over de geschiedenis van de burgerrechten na bijna twintig jaar opnieuw in al zijn glorie publiek te vertonen. Met de feestvreugde komt ook een eind aan een helse queeste: meer dan drie jaar lang hebben ze gezwogen op het clearen van de rechten, iets wat enkel mogelijk werd dankzij schenkingen ter waarde van \$ 850.000. Toch is “Eyes on the Prize” voor het Amerikaanse publiek helemaal geen curiositeit. Het eerste deel, waarin onder andere de fameuze “I Have a Dream”-speech van Martin Luther King (uit 1963) voorkomt, werd eerder op televisie vertoond in 1987, drie jaar later gevolgd door een tweede deel, met o.a. het relaas over de Black Pantherpartij. De serie genoot toen in de V.S. een enorm kritisch succes, werd meermaals bekroond en opgenomen in tal van lespakketten. Daarna werd het echter stil. De rechten op de talloze foto’s, filmfragmenten en muziek, afkomstig uit honderden verschillende archieven waren immers, wegens geldgebrek, slechts voor een bepaalde periode geregeld. Het opnieuw afsluiten van licenties leek voor de mensen van Blackside op het eerste gezicht een onmogelijke taak. Niet zozeer het administratieve werk schrikte hen af, wel het prijskaartje. De licentiekosten waren in tussentijd immers fel gestegen, vooral dan voor muziek, waarvan het gebruik aan steeds meer draconische beperkingen werd vastgelegd. Een van de problematische fragmenten dook op in een scène waarin Dr. King zijn 39ste (en laatste) verjaardag vierde. Een vrolijke scène die wordt opgefleurd door een collectief gezongen “Happy Birthday” – en daar rijst het probleem. De song, gebaseerd op een melodie van zes noten die al een eeuw lang wereldwijd wordt doorgegeven van generatie op generatie, staat immers geregistreerd in de annalen van Time Warner, een van ‘s werelds grootste mediamultinationals. Ieder publiek en commercieel gebruik van het lied moet in principe (tenminste in de V.S. en enkele andere landen ¹⁰) worden aangegeven en vergoed. En dat voor een song die terug te voeren is tot in de negentiende eeuw, 1893 om precies te zijn, toen de melodie voor het eerst gepubliceerd werd door een zekere Mildred Hill Smith, een kleuterleidster en componiste uit Louisville. Haar zus Patty, tevens lerares, voegde daar enkele simpele lyrics aan toe, die vooral zouden dienden als ochtendgroet in de klas: “Good Morning to You / Good Morning to You / Good Morning, Dear Children / Good morning to all”. Nu was het liedje toen al niet meteen “origineel” te noemen: zoals het de traditie van folkmuziek beaamt, bevatte het nogal wat echo’s uit songs zoals “Happy Greetings to All”, “Good Night to you All” en “A Happy Greeting to All”, allen gepubliceerd in de periode 1850–1890. De song sloeg echter zo erg aan dat het al snel spontaan muteerde tot een verjaardagslied,

De geschiedenis van sampling. (c) Kesse Kriss

waarbij de woorden werden veranderd in “Happy Birthday to You”. Het dook als dusdanig op in tal van musicals (o.a. “As Thousand Cheers” van Irving Berlin) en werd zelfs het subject van de eerste “zingende telegrams”. Geconfronteerd met de populariteit van “hun” creatie, maakten de gezusters Hill uiteindelijk in 1935 aanspraak op de auteursrechten via een klein bedrijfje, dat de een na de andere rechtszaak aanspande (o.a. tegen Berlin en verschillende postbedrijven, die allen na lange uitputtingslagen het onderspit moesten delven). In 1988 werden de rechten verkocht aan Warner, die maar al te graag deze goudmijn overnam voor het luttele bedrag van \$ 25.000.000. De pret kon niet op toen in 1998 maar liefst twintig jaar werd toegevoegd aan de wettelijke termijn, waardoor de auteursrechtelijke bescherming van “Happy Birthday” in de V.S. geldt tot 2030. Het levert Time Warner ongeveer \$ 2.000.000 per jaar op. Denk daar maar aan de volgende keer je een publiek verjaardagsfeest wil organiseren.

2008

De Europese Commissie publiceert een ontwerp ter wijziging van Richtlijn 2006/116/ EC. Een van de meest opvallende voorstellen is de verlenging van de duur van de naburige rechten, van 50 naar 95 jaar. Daarmee willicht de EC een verzoek in van de muziekindustrie en collectieve rechtenorgani-

saties die naar analogie met de situatie in de V.S. (dankzij de eerder vermelde “Sonny Bono Copyright Term Extension Act” uit 1998), de beschermingstermijn van muziekopnames willen aanpassen aan “de gevoelig gestegen levensverwachting” van muzikanten. “Het wordt stilaan tijd”, zo staat in een mededeling van SABAM te lezen, “de hit ‘Marina’ van Rocco Granata valt in 2010 in publiek domein!” In Groot-Brittannië ijveren ex-posterboys zoals Cliff Richards, Barry Gibb en Roger Daltrey al langer voor het veiligstellen van hun pensioen. In 2007 werd een domper gezet op hun enthousiasme, toen de Britse overheid een validatie uitsprak van het zogenaamde “Gowers rapport”, waarin gesteld wordt dat “an extension would not benefit the majority of performers” maar “would lead to increased costs to industry, such as those who use music – whether to provide ambience in a shop or restaurant or for TV or radio broadcasting – and to consumers”. Gowers voegde er aan toe dat de termijn niet zou moeten worden opgetrokken, maar eerder verkort. De kritiek op het nieuwe voorstel is dan ook niet mals. Het is voor velen duidelijk dat een extensie enkel ten goede zou komen aan een kransje van topsellers, one-hit wonders en, vooral, de vier majors die momenteel de industrie overheersen. “Major record labels want to keep control of sound recordings well beyond the current 50-year term so that they can continue to make marginal profits from the few recordings that are still commercially viable half a century after

they were laid down,” reageert het activisten-collectief Sound Copyright. “Yet if the balance of copyright tips in their favour, it will damage the music industry as a whole, and also individual artists, libraries, academics, businesses and the public.” Waarom worden de bevindingen van Gowers en zovele anderen genegeerd en waarom wordt de druk net nu opgevoerd? Een mogelijk antwoord kan getraceerd worden naar een kantoor in een andere arm van de EC, waar momenteel hard wordt gewerkt aan een anti-trustwet voor auteursrechtenverenigingen, die daarmee hun lokale monopolieposities zouden zien afbrokkelen. Een typisch geval van voor-wat-hoort-wat? In ieder geval: de race tegen de klok is begonnen. De eerste opnames van The Beatles (in handen van EMI, een van de meest prominente lobbygroepen) vallen in 2012 in het publieke domein, die van Johnny Hallyday (een goeie vriend van Sarkozy, die een aanzienlijke rol heeft gespeeld in de totstandkoming van het voorstel) in 2010. En Rocco? De brave man zou moeten weten dat het vervallen van de naburige rechten op de originele opnames van “Marina” hem alleen maar voordelen kan opleveren. De auteursrechten op het creatieve werk zelf staan immers op zijn naam, en die gelden nota bene tot zeventig jaar na zijn dood. Zeg nu zelf: wie staat er nu niét te popelen van ongeduld om nieuwe versies van Granata’s gouwe ouwe te horen te krijgen?

1 Kembrew McLeod, How Copyright Law Changed Hip Hop. An Interview with Public Enemy's Chuck D and Hank Shocklee, www.artliberated.org/?p=features&id=23
2 <http://illegalart.net/beck/index.html>. Deconstructing Beck wordt nu trouwens vermeld in de officiële discografie van Beck
3 http://cip.law.ucla.edu/cases/case_bridgeportmusicstillinthewaterpublishing.html. Andere slachtoffers van Bridgeport

zijn Notorious B.I.G. en Jay-Z
4 <http://www.greytuesday.org/>
5 <http://jayzconstructionset.com>. Voor een niet uitputtend overzicht van Jay-Z mash-ups: <http://www.geocities.com/REMIXALBUMS/>
6 In Frankrijk worden 12 jaar toegevoegd wegens “les années de guerre” – zij die l’Internationale willen fluiten zijn er aan voor de moeite tot 2014

7 <http://www.lef-online.be/cgi-bin/csvdb.cgi?db=reportages&rec=1147181472&display=record>
8 <http://www.lemonde.fr/web/article/0,1-0@2-347636-636777,0.html>
9 Zie o.a. Joost Smiers, The expropriation of Artistic Creativity, copyright and the non-western world, 2008. Beschikbaar via www.debalie.nl
10 Waar de termijn 70 jaar is

Meer info, links en samples op www.diagonalthoughts.com

OVER TODD, PAARDENHOOFDEN EN DINGEN DIE NIET WERKEN

Wanneer je een stukje Todd en een stukje Part Chimp vermengt met een hoop drummers, een Casiokeyboard en pure weirdness krijg je inderdaad wel iets dat je zou kunnen omschrijven als **Shit and Shine**. Shit & Shine staat vooral bekend als een band die je live moet zien en je daar ook omver blaast met bijvoorbeeld mastodontline-ups met veertig drummers ... Het verhaal van Craig Clouse, de man achter dit project.

Tekst : **Davy Dedecker**

Hoewel Craig Clouse zichzelf ziet als een rasechte Texaan, verhuist hij anno 2002 alsnog naar Londen. Naar eigen zeggen was hij op zoek naar een locatie waar mensen in staat waren een goed kopje thee te zetten. Hij vond Londen, settelde zich en begon in een platenwinkel te werken. “Het verschil tussen Austin Texas en Londen zit hem vooral in de snelheid. In Londen wonen en werken is een strijd, maar je leert er hard werken en op die manier ook dingen gedaan te krijgen”, vertelt de Texaan. Terwijl hij in de platenwinkel werkt, neemt hij regelmatig dingen op met zijn 4-track. Opnames waar hij op dat moment niet veel mee deed. “Het was pas nadat het dak van de platenwinkel ingestort was dat ik besloot om ze op een cd te branden en mee te geven

aan iemand van 4ad records“, be- kent Clouse. De persoon in kwestie hoorde in de toenmalige opnames een Texaanse wildheid die Londen een schop in het achterste kon geven. Hij vroeg Clouse of het mogelijk was een band samen te stellen en live te spelen. Kort gezegd: de man wou dat dit project het voorprogramma van The Breeders zou worden. TODD was geboren.

“Moeilijk was het niet om die band te formeren”, stelt Claus. “Ik praatte al een hele tijd met mijn collega uit de winkel over het beginnen van een band. Veel kwam er niet van terecht, maar het idee om te spelen met The Breeders sprak ons wel aan en zette dingen in actie. Hij werd dus ook al snel de drummer van TODD. Mijn vrouw gaven we een klein speel-

goed-Casiokeyboardje en ik zocht nog een gitarist. Zo snel ging het allemaal”. Dat dit eenmalige optreden meer ging worden had Clouse absoluut niet verwacht. “Ik dacht dat ik heel mijn leven zou blijven prutsen met die 4-trackopnames, maar het optreden was zo fantastisch dat we wel moesten doorgaan. Nu zit ik hier met een volledig rockproject inclusief platen, tournees, promo-foto's, Marshallversterkers en merchandise. Om gek van te worden.”

Met TODD bouwde Clouse een heuse livereputatie op: “Ik merk wel dat er rond die liveoptredens veel te doen is in Europa en dat verschilt wel met Amerika. In de V.S. is het publiek vaak ruiger, een écht rockpubliek. Europeanen zijn meer geneigd om iets meer naar achter

te staan en onder de indruk te zijn in plaats van dingen stuk te gooien. Toch zijn er hier ook al vreemde dingen gebeurd. Ik herinner me een optreden in Brussel waar onze geluidsman met een groot masker in de vorm van een paardenhoofd zichzelf op het podium begon te slaan en daar plots knock-out lag. Een jongeman met pet en doorweekt T-shirt vond er niet beter op dan hem nog eens een extra schop in het kruis te geven. Waarschijnlijk omdat hij dacht dat het een extra dimensie aan de performance kon geven ... weet ik veel.”

Met Shit and Shine gaat hij gewoon verder in zijn hersenspinsels. Shit & Shine is een erg ritmisch project waarin vaak verschillende drummers hun ding doen. Als er geen plaats is op het podium, dan maar op de grond. Het ritme wordt aangevuld met heerlijk spattende noise-elementen die heel af en toe ontaarden in vlagen van pure industrial of zelfs grindcore. Craig Clouse blijft er rustig bij: “Ik scharrel wat ideeën bij elkaar, gooi ze op een grote hoop en probeer er iets mee te maken dat werkt maar ook niet werkt.”

Shit & Shine speelt op donderdag 4 december in de AB Club. Op 12 december spelen ze op het D-tuned festival in de Nijldrop met Dolphins into the future, Iron Horse, D-ville Quartet (Spuuk) en Dimension X (Chris Corsano, Massimo Pupillo en Dave Chalmers).

Funk & Folk

De winter slaat toe en bij Analog Africa komen ze met de warmste plaat van het jaar op de propen. In twee volumes verzamelden ze het beste werk van het Beninse **ORCHESTRE POLY-RYTHMO DE COTONOU**. Het eerste volume bevat veertien tracks opgenomen tussen 1973 en 1975 op een eenvoudige reel-to-reelrecorder en uitgebracht op verschillende kleine Beninse labels. De muziek steunt op traditionele Beninse ritmes, die veel van doen hebben met voodoo-rituelen, maar al bij al toch die typische Afrikaanse feelgoodfunk uitdraagt. Dansbaar, gelukzalig en ideaal om de winter voor een goed uur een halt toe te roepen.

Uit de reeks **STONE BREATH**-heruitgaven op het Hand/Eyelabel kwamen ons nog eens drie schijven in handen. "Lanterna Lucis Viriditatis" is een dubbel-cd met 28 nummers en oorspronkelijk de derde plaat van de band. De tweede cd is er voor de aardigheid bijgevoegd. Misschien wel meer dan op hun andere albums hoor je hier de magie tussen the Revelator, Prydwyyn en Sarada. Het is donkere acid folk die heel dicht staat bij alle clichénamedropping als COB, Comus en de sfeer uit The Wicker Man, maar dit bewijst meteen hoe goed deze plaat is. Andere links zijn misschien Gwydion en Tír Na Nóg. Op een moment dat de creativiteit in de folkscene langzaam uitgeput raakt, herinnert Stone Breath nog eens aan alle hoogtepunten van het genre. Ook "Knotwork" ligt in dezelfde lijn, maar focust wellicht iets meer op een klagerige, paganistische sfeer van verval en depressie met een nadrukkelijke aanwezigheid van Revelators bijna huilend, Caveiaans geprevel.

Mensen als Nelson Gomez en Afonso Simoes, ook wel bestempeld als respectievelijk de Jezus Christus en de John Bonham van Portugal, houden de ondergrond in Portugal in leven. Niet alleen zetten ze tours en concerten op in het land, ze maken samen met ene T. Miranda ook de Portugese spacers gelukkig als **GALA DROP**. Zonet verscheen er van het trio een cd zonder titel op hun eigen Gala Drop Records. Daarop een mix van moderne dub, kosmische synthesizer-evocaties, gevoed door gevarieerde drumpatronen. Die laatste mochten soms wel even ophouden om de synths wat ruimte te geven, maar voor de rest is dit een goede schijf. Je moet er gewoon een beetje geduld mee hebben. Het is tenslotte Portugees. -SM

ORCHESTRE POLY-RYTHMO DE COTONOU - THE VOUDOUN EFFECT (ANALOG AFRICA) ★★¹²
 STONE BREATH - LANTERNA LUCIS VIRIDITATIS (HAND/EYE) ★★¹²
 STONE BREATH - KNOTWORK (HAND/EYE) ★★
 GALA DROP - S/T (GALA DROP) ★★

Dichterbij

ANNELIES MONSERÉ heeft een 7" uit met zes korte liedjes op. 's Werelds meest breekbare stem begeleidt zichzelf hier met een Hammondorgel en dat was een goed idee. De laatste minuten zijn ongetwijfeld het best. Daar klinkt Monseré voor even als het jonge, verlegen zusje van Nico, of van Islaja. U kiest maar. Hetzelfde Morclabel komt op hetzelfde moment ook met "Drawn", een samenwerking tussen **SOCCER COMMITTEE** en **MACHINEFABRIEK**. Hoewel we doodmoe worden van Machinefabrieks overdreven output is deze 12" uiterst verteerbaar. We horen vooral Mariska Baars en haar al even minimale opvatting van het fenomeen songwriting. Met Drawn worden we even teruggeworpen naar de late jaren negentig toen men termen als slowcore, ambient en elektronica in de mond nam als waren het nieuwe toffees. De versmelting van al dat lekkers zorgt op deze plaat in ieder geval voor een klein halfuurtje ingetogen luisterplezier.

K-Town goes experimental. Eindelijk. En zo ontstond het cd-r-label Radical Pigeon. **HAWAI** is op "Crack'n and Howling" getransformeerd tot een eai-combo en doet dat best aardig. **ALL SHADOWS AND DELIVERANCE** (Wie heeft die naam uitgevonden? Wie heeft trouwens ook de naam Hawai uitgevonden?) hebben veel naar drones en noise geluisterd en beseft dat ze dat even goed kunnen als al die Amerikaanse losers samen. Terecht. **ISAAC** heeft tien slotte van alles uit zijn computer getoverd. Allemaal heel leuk en mooi uitgegeven, maar wereldschokkende dingen zitten er niet echt bij. Daarvoor zijn ze met hun CD&V-drones net iets te laat. -SM

ANNELIES MONSERÉ - SOMEWHERE SOMEONE (MORC) ★★
 SOCCER COMMITTEE & MACHINEFABRIEK - DRAWN (MORC) ★★
 HAWAI - CRACK'N AND HOWLING (RADICAL PIGEON) ★★¹²
 ALL SHADOWS AND DELIVERANCE - LOSS (RADICAL PIGEON) ★★¹²
 ISAAC - GODELIEVE (RADICAL PIGEON) ★★¹²

Esoterische boterham

Steve Stapleton en zijn crew leverren met "Huffin' Rag Blues" een verse **NURSE WITH WOUND** af die tegelijkertijd verrast en teleurstelt. Stapleton gaat hier aan de slag met fifties exotica, torch songs, lounge en kitscherige jazz. In het beste geval levert dat uitschieters als "The Function of the Hairy Egg" op. Een dadaïstische plak deconstructiepret opgebouwd uit loops en oerwoudgeluiden die precies het soort unheimliche vrolijkheid oplevert dat je zou verwachten van Stapleton die Esqui-

vel dissecteert. Helaas liggen tussen deze parels een aantal varkens die de boel danig verpesten. Er zitten tussen de briljante momenten dus net iets te veel dooie en ongeïnspireerde stukken die van "Huffin' Rag Blues" een nogal lange en saaie rit maken. Op zo'n momenten lijken de exotica van Esquivel, Martin Denny en Les Baxter nog steeds een stuk frisser te klinken dan wat NWW hier doet. Jammer, want een aantal tracks suggereren dat dit een veel betere plaat had kunnen zijn.

De Japanse chanteuse **TUJIKO NORIKO** werkt op "U" samen met John Chantler en Megolabelbaas Lawrence English. Minimale elektronica en zacht gestreelde gitaarakkoorden vormen de basis van deze esoterische boterham waarop Noriko haar hypnotiserende, melancholische vocalen smeert. Die stem roept nogal wat vergelijkingen op met Björk en ook de composities hebben redelijk wat gemeen met de meer atmosferische kanten van pakweg "Vespertine". Maar waar Björk eerder paganistisch en natuuraanbiddend is, klinkt Noriko veel meer als haar introverte slaapkamertegenbeeld. "U" zal voor nogal wat mensen een beetje erg ijl klinken, maar het kan dan ook niet alle dagen steak tartar met stoofvlees zijn.

Gitaar, fluit en een zak vol laptop, meer heeft **REHAB** niet nodig om ons hier een behoorlijke kluts rond de oren te serveren. Rehab bestaat uit John Hegre (Jazzkamer) en Bjornar Habbestad (Lemur, N-Collective) en heeft met "Man Under Train Situation" alvast de prijs voor beste titel van 2008 gewonnen. Beide geluidsterroristen hebben al een behoorlijk goed gevulde cv voor te leggen, en hun debuut klinkt dan ook strak als je buurmeisje. Auw! Er wordt gespeeld met harde stukken industriële noise en meer subtiele, lang uitgesponnen stillere momenten die elke keer voor een mooie opbouw zorgen. Alles aan deze plaat klinkt koud, berekend en afstandelijk, als twee chirurgen die scherven metaal uit je hoofd halen en ondertussen over hun aandelen kletsen. Als dat je niet warm doet krijgen, weet ik het ook niet meer. -WS

NURSE WITH WOUND - HUFFIN' RAG BLUES ★★¹²
 TUJIKO NORIKO - U ★★¹²
 REHAB - MAN UNDER TRAIN SITUATION ★★¹²

Rusty Santos

Rusty Santos is een hippe kerel uit New York. Hij produceert ondermeer platen van Animal Collective en hun spin-offs. The Present is zijn kersverse band met een Japanse tante die piano speelt en de drummer van Gang Gang Dance. Op 13 december spelen ze samen met Uské Orchestra in kc Network in Aalst.

ACME - TO REDUCE THE CHOIR TO ONE SOLOIST (EDISON RECORDINGS)

Jarennegentighardcore uit Bremen. Dit was voor mezelf het laatste woord in een genre dat een stem gaf aan teenagefrustratie en boosheid op zowel de liberale als de conservatieve politieke stromingen. De drummer was vijftien toen dit werd opgenomen. Dezelfde leeftijd van mezelf toen ik dit ontdekte en ook in een hardcoreband speelde. Vandaag klinkt dit nog steeds even relevant.

ARIEL PINK'S HAUNTED GRAFFITI - WORD COPY (PAW TRACKS)

Een symbiose van psychedelica, noise en popmuziek en onbeschrijfelijk *catchy*. Hoe verder in de plaat, hoe meer de popinvloeden duidelijk worden. Dit moet hoog gescoord hebben in de hitparades van een of

andere alternatieve dimensie.

AXOLOTL - MEMORY THEATRE (IMPORTANT)

Ik zag Axolotl voor het eerst in Brooklyn en hij gaf me deze release op het einde van de avond. Ik wist niet wat ik moest verwachten, maar bleek dat hij perfect past in een traditie van oude elektronische muziek zoals Cluster. *Memory Theatre* klinkt echter zo direct, omdat de geluiden juist van deze tijd zijn en een dringende boodschap overbrengen.

HOLY MCGRIL - RAW POWER SUITE (BRAIN DONOR)

Deze plaat heb ik net ontdekt via Julian Copes Head Heritage-website. Deze band klinkt alsof ze alles opgenomen hebben in Aleister Crowley's meditatiekamer. Je hoort duidelijk dat de gitaar niet enkel belangrijk

is voor hen om het geluid dat eruit komt, maar ook om wat het symboliseert in de *cult of rock music*. De vrouwenstem hoefde voor mij niet, maar op zijn best klinkt dit als een reis naar het hart van de psychedelica en krautrock, terwijl de sound toch echt Brits blijft.

XINLISUPRME - MURDER LICENSE (FATCAT RECORDS)

Deze groep was de soundtrack op mijn eerste reis naar het Verenigd Koninkrijk in 2003. Ze had dezelfde ingrediënten als Acme in de jaren negentig. Daarna ontdekte ik pas dat de plaat tot stand gekomen was door een *ball of negative energy*. De titeltrack is op een brutale manier intens. Ik moet het eerste feestje vinden waar ik dat nummer volledig kan uitdraaien, het maakt iedereen in elk geval wakker.

dec 2008 × jan 2009
www.network-art.be

NETWORK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

THE PRESENT × USKÉ ORCHESTRA

Concert za. 13.12 × 20³⁰

Network / centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73
F +32 (0)53 70 97 72 × www.network-art.be × info@network-art.be × info & tickets 053 70 97 70 × voor-
verkoop via Fnac 0900 00600 of www.fnac.be × Freedom (Grote Markt 10, Aalst) × Vynilla (Sint-Vin-
tensberg 38, Gent) × € 10,00 / 7,00

MONNO
Ghosts
CD / Limited LP / MP3

TAIGA
hsheal
Limited LP / MP3

CONSPIRACYRECORDS.COM

Agenda

B.J. NILSEN in KC Stuk

29/11 Recyclart, Brussel

Lightning Bolt (us), oVo (it)

29/11 Worm, Rotterdam

Kan Mikami (jp), Michel Henritzi (fr)

30/11 Smak, Gent

Kan Mikami (jp), Michel Henritzi (fr), Mauro (b)

01/12 Frontline, Gent

Witchcraft (sw)

01/12 Occii, Amsterdam

Father Murphy (it), Soccer Committee (nl)

03/12 Occii, Amsterdam

Death Sentence: Panda! (us), Monotonos (nl), oVo (it)

03/12 Vooruit, Gent

Gambletron (can), HRSTA (can)

03-06/12 Vooruit, Gent

Etoiles Polaires met o.a.: Eric Craven (can) & Köhn (b), René Lussier (can) & RadioKU-KAorkest (b), Sam Shalabi's Egyptian Light Orchestra (can), Dora Blue (us), Harris Newman (can) & Ignatz (b)...

04/12 Worm, Rotterdam

Death Sentence: Panda! (us), Doddodo (jp)

05/12 Occii, Amsterdam

Weirding Module (us), Acid Furious (b), Family Battlesnake (uk)

5-7/12 Q0-2, Brussel

Installation - David Linton & Hahn Rowe

6/12 Recyclart@AB, Brussel

Dragons Of Zynth (us), TV Buddhas (isr)

07/12 Schip, Molenbeek

James Blackshaw (uk), Cédric Castus (B)

07/12 Spirit of 66, Verviers

Guru Guru (d)

09/12 Extrapool, Nijmegen

Doddodo (jp)

09/12 Logos, Gent

Nadar Ensemble (b)

10/12 Vooruit, Gent

Guapo (uk), Isis (us)

11/12 Worm, Rotterdam

Zach Hill (us), Spärks (us)

12/12 Worm, Rotterdam

Die Goldenen Zitronen (d)

12/12 Nijdrop, Opwijk

D-tuned festival: Dimension X (us/fr/it), Iron Horse (b), Shit & Shine (uk), Dolphins Into The Future (b), d-ville quartet (b)

12/12 Stuk, Leuven

Displaced Sounds: Bj Nilsen (se), Tarab (aus), Stan Brakhage (us)

13/12 Carlo Levi, Luik

Young Girls Festival: Golden Jooklo Age (it), France (fr), Bear Bones, Lay Low (b), Buffle (b), Jean DL (b), Dementant Mestier (b), Xavier Dubois (b), Madadayo (b), Dreal Beverly Hills (b)

13/12 Schip, Molenbeek

Jozef Van Wissem (nl)

12-13/12 Paard Van Troje, Den Haag

State-x New Forms met o.a.: Jack Rose (us), Ignatz (b), Rhys Chatham (us), Shit & Shine (uk)

13/12 KC België, Hasselt

Bolide Awkwardstra (uk), The Shining Path (us)

13/12 Netwerk, Aalst

The Present (us), Uské Orchestra (b)

18/12 Worm, Rotterdam

Dimension X (us/it/fr)

20/12 Hof Ter Lo, Antwerpen

BIMfest met o.a. The Klinik (b), The Names (b), Vomito Negro (b)...

27/12 Ipanema, Maastricht

Oddpop: Mark Boombastik (d), Titmachine (d/nl/us), Harry Merry (nl), Vulvax (nl), Thuth (nl) etc.

RUIS Colofon

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE: Steve Marreyt
EINDREDACTIE: Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE: Joeri Bruyninckx, Stoffel Debuysere, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Han Van den Hoof, Kenneth Vanhoutte, Mik Prims, Wouter Smeraldina
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE: Bram Devens, Schrauwen, Wouter Smeraldina
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: Dave Driesmans
VORMGEVING: Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

COVER: Hanna Tuulikki, bekend als het vocale uiteinde van folkies Nalle. Haar tekeningen onderzoeken de relatie tussen mens, dier en omgeving.
Hannelore Van Dijk (b) woont en werkt in die stad daar aan de Schelde, en maakt sumiere houtskooltekeningen die redelijk wat spanning suggereren.
www.myspace.com/hannelorevandijk
Frédéric Fleury (fr) spookt door de straten van Dunkerque, Frankrijk. Samen met Emmanuelle Pidoux is hij de man achter zine-uitgeverij editions of 57 en het bejubelde Frederic Magazine.
http://editionsdu57.free.fr

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 10 euro in België en 16 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

ETOILES POLAIRES VZW & VOORUIT PRESENTEREN

MONTREAL

BELEEF DE ALTERNATIEVE MUZIEKSCENE VAN MONTRÉAL IN GENT.

● 03.12 ^{T/M} 06.12 ●

DISC

TAPE

AIRCHECK

LIVE

DISC

TAPE

AIRCHECK

LIVE

BON IVER

LAND OF TALK
TORNIGAT

ERIC CRAVEN & KOHN

ELFIN SADDLE

WOLF PARADE

RENÉ LUSSIER & RADIOKUKAORKEST

HRSTA

THINK ABOUT LIFE

SAM SHALABI PROJECT

● ● ●

INFO & TICKETS WWW.VOORUIT.BE - T. 09 267 28 28

DeMorgen
een open geest belooft meer

